

Svátek sv. Rodiny, Ježíše, Marie a Josefa, rok B (2023)

1. čtení - Gn 15,1-6; 21,1-3

Kdo vyjde z tvého lůna, ten bude po tobě dědit.

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Hospodin se obrátil na Abráma ve vidění těmito slovy: "Neboj se, Abráme, já jsem tvůj štít, tvá odměna je převeliká." Abrám řekl: "Pane, Hospodine, co mi dáš? Nemám děti, dědicem mého domu bude damašský Eliezer." Abrám pokračoval: "Nedal jsi mi potomka, bude po mně dědit jeden z lidí mého domu." Tu mu Hospodin řekl: "Ten po tobě dědit nebude; kdo však vyjde z tvého lůna, ten bude po tobě dědit." Vyvedl ho ven a pravil: "Pohlédni na nebe a spočítej hvězdy, můžeš-li je spočítat!" - a dodal: "Tak (četné) bude tvé potomstvo!" (Abrám) Hospodinu uvěřil, a ten ho za to uznal za spravedlivého. Hospodin navštívil Sáru, jak slíbil, a splnil Sáře dané slovo. Sára počala a porodila Abrahámovi v jeho stáří syna, jak to Bůh předpověděl. Abrahám dal svému narozenému synovi, kterého mu Sára porodila, jméno Izák.

Mezizpěv - Žl 105,1-2.3-4.5-6.8-9

Odp: Hospodin sám je náš Bůh, pamatuje věčně na svoji smlouvu.

Oslavujte Hospodina, vzývejte jeho jméno,
hlásejte mezi národy jeho díla.

Zpívejte mu, hrejte mu,
vypravujte o všech jeho divích!

Honoste se jeho svatým jménem,
ze srdce ať se radují, kdo hledají Hospodina!
Uvažujte o Hospodinu a jeho moci,
hledejte stále jeho tvář!

Pamatujte na divy, které učinil,
na jeho zázraky a rozsudky jeho úst,
potomstvo Abraháma, jeho služebníka,
synové Jakuba, jeho vyvoleného!

Pamatuje věčně na svoji smlouvu,
na slib, který ustanovil pro tisíc pokolení,
na smlouvu, kterou sjednal s Abrahámem,
na svou přísahu Izákovi.

2. čtení - Žid 11,8.11-12.17-19

Abrahám, Sára a Izák věřili.

Čtení z listu Židům.

(Bratři!) Protože Abrahám věřil, uposlechl (Boží) výzvy, aby se vystěhoval do země, kterou měl dostat v dědičné držení; vystěhoval se, ačkoli nevěděl, kam jde. I (neplodná) Sára uvěřila, a proto dostala sílu stát se matkou, a to přes svůj pokročilý věk, protože se spolehla na toho, který ten slib dal. A tak z jednoho muže, a to už vetchého, vzešlo tolik (potomků) jako hvězd na nebi a jako písku na mořském břehu, který nikdo nespočítá. Protože měl Abrahám víru, přinesl Izáka v oběť, když ho (Bůh) zkoušel. Svého jediného syna chtěl obětovat, třebaže mu bylo slíbeno: 'Od Izáka budeš mít potomky.' On totiž uvažoval takto: Bůh má dost moci, aby vzkřísil třebas i mrtvé. Proto také (Izáka) dostal nazpátek i jako předobraz.

Zpěv před evangeliem - Žid 1,1-2

Aleluja. Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Bůh v minulosti k našim předkům skrze proroky. V této poslední době však promluvil k nám skrze svého Syna. Aleluja.

Evangelium - Lk 2,22-40

Dítě rostlo a sílilo, bylo plné moudrosti.

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když nadešel čas očišťování podle Mojžíšova Zákona, přinesli (Ježíše) do Jeruzaléma, aby ho představili Pánu, jak je psáno v Zákoně Páně: 'Všechno prvorozené mužského rodu ať je zasvěceno Pánu!' Přitom chtěli také podat oběť, jak je to nařízeno v Zákoně Páně: pár hrdliček nebo dvě holoubata. Tehdy žil v Jeruzalémě jeden člověk, jmenoval se Simeon: byl to člověk spravedlivý a bohabojný, očekával potěšení Izraele a byl v něm Duch Svatý. Od Ducha Svatého mu bylo zjeveno, že neužije smrt, dokud neuvidí Pánova Mesiáše. Z vnuknutí Ducha přišel do chrámu, právě když rodiče přinesli dítě Ježíše, aby s ním vykonali, co bylo obvyklé podle Zákona. Vzal si ho do náručí a takto velebil Boha: "Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvícení pohanům a k slávě tvého izraelského lidu." Jeho otec i matka byli plni údivu nad slovy, která o něm slyšeli. Simeon jim požehnal a jeho matce Marii prohlásil: "On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako

znamení, kterému se bude odporovat - i tvou vlastní duší pronikne meč - aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí." Také tam byla prorokyně Anna, dcera Fanuelova z Aserova kmene. Byla značně pokročilého věku: mladá se vdala a sedm roků žila v manželství, potom sama jako vdova - bylo jí už čtyřiaosmdesát let. Nevycházela z chrámu a sloužila Bohu posty a modlitbami ve dne v noci. Přišla tam právě v tu chvíli, velebila Boha a mluvila o tom dítěti všem, kdo očekávali vykoupení Jeruzaléma. Když vykonali všechno podle Zákona Páně, vrátili se do Galileje do svého města Nazareta. Dítě rostlo a sílilo, bylo plné moudrosti a milost Boží byla s ním.

Homilie

Drazí bratři a sestry!

Prožíváme krásnou dobu vánoční a k ní neodmyslitelně patří i dnešní krásný Svátek Svaté Rodiny. Bez Ní si ani nelze Vánoce představit. By to byly Svátky bez rodiny, bez toho základního a nejdůležitějšího lidského společenství. Dnešní Svátek je krásný především v tom, že se nás jaksi osobně dotýká, že je Svátkem a posvěcením všech našich rodin a domovů. Připomíná nám, že Ježíš - Boží Syn nepřišel jenom do našeho života, ale že chce přijít se svým darem lásky a pokoje do každého domu. Svatou Rodinu vidíme celou pohromadě např. v Betlémské jeskyni, na útěku do Egypta, v Nazaret či v Jeruzalémském chrámě. A vždycky je před námi obyčejná a chudá Rodina, která se na první pohled nijak neliší od ostatních.

Když se přiblížíme k Svaté Rodině, cítíme se tam náramně dobře, a přitom je to trochu zvláštní. Nevidíme tam žádné dobré zajištění, žádnou vymoženost pro větší pohodlí a snadnější život, žádné přilepšování nebo oslňující dárky. Nic, o čem by moderní reklama řekla: „To musíte mít, abyste byli šťastní a spokojení!“. A přesto máme před sebou Rodinku opravdu šťastnou a spokojenou a je nám s Nimi krásně. Jaké je tedy jejich tajemství?

Oni se prostě mají rádi a rádi mají i všechny ostatní. Jejich tajemstvím je čistá Boží láska, kterou přijali a nezištně ji rozdávají. Pochopili, že ke štěstí, radosti a dobrým vztahům není zapotřebí mnoha věcí, moderních vymožeností nebo super nákupů. Vsadili na to, být spolu a všechno společně prožívali a nesli: radost i bolest, dobré i zlé. Dokázali na sebe

myslet, dělat si radost, odpouštět a nezahlédli se do problémů, i když jich měli přehnaně. Určitě je to také mnoho stálo. Pravá láska vždycky bolí, to je normální, a co nic nestojí, za nic nestojí. Bez osobní oběti a poctivého každodenního zapomínání na sebe, není láska ani možná, není radostná a společenství nekvete.

Drazí v Kristu! Sami to nedokážeme. Ale nezapomeňte, že jsou Vánoce, už nejsme sami. Bůh je u vás doma a s Ním je všechno možné. Moc vám přeji, ať vám povídání o sv. Rodině není nepříjemnou výčitkou ani depresivním pocitem, že to tak u vás zdaleka není a asi nikdy nebude. Ale ať je vám to povzbuzením a nadějí, že i o vás se může říkat: „Je u nich krásně, oni se mají prostě rádi“. Amen.